

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **D. K. N.**, nar. X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2014 čj. MV-113453-3/OAM-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 3. 10. 2014 čj. MV-113453-3/OAM-2014, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 1. 8. 2014, čj. CPR-7116-10/1/ČJ-2014-930310-V214. Tímto rozhodnutím bylo zastaveno řízení ve věci žádosti o vydání nového rozhodnutí, kterým měla být zrušena platnost rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce dle § 122 odst. 5 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Žalobce namítá, že byt dne 28. 3. 2014 vycestoval z území ČR dobrovolně v době stanovené k vycestování výjezdním příkazem platným do 1. 4. 2014 č. AKT 0117971, nebere napadané rozhodnutí tuto skutečnost v potaz, neboť jím bylo potvrzeno rozhodnutí prvostupňové, podle něhož žalobce nevycestoval v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění, čímž nesplnil jednu z podmínek pro aplikaci § 122 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Žalobce upozorňuje, že již v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně poukazoval na skutečnost, že lhůta pro vycestování byla rozhodnutím o správním vyhoštění stanovena do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodnutí o vyhoštění však nebylo dle jeho názoru vykonatelné z důvodu jím uplatněných opravných prostředků a tudíž nebyl ani povinen vycestovat v době stanovené zmíněným rozhodnutím. Připouští, že jeho odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění bylo podáno opožděně, ale zároveň tvrdí, že jelikož byla s opožděným odvoláním spojena také žádost o prominutí zmeškání lhůty z důvodu překážky na vůli žalobce nezávislé, je třeba posoudit vliv takto učiněného odvolání, jako by bylo podáno v zákonné lhůtě, a proto má dle žalobce *ex lege* odkladný účinek.

Žalobce dále uvádí, že rozhodnutí o správním vyhoštění sice formálně nabylo právní moci nepodáním odvolání v zákonné lhůtě, avšak materiálně nabylo, dle jeho názoru, právní moci až právní mocí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, tj. dnem 19. 2. 2014. Uvedený výklad dle žalobce podporuje i postup žalovaného při opakovaném vydávání výjezdních příkazů.

V této souvislosti odkazuje žalobce na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 6. 2008 sp. zn. 8Tdo 643/2008, v němž bylo judikováno, že v případě, kdy pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění není vykonatelné, stanoví se nová lhůta k dobrovolnému vycestování výjezdním příkazem.

Žalobce se domnívá, že žalovaný vystavěl napadené rozhodnutí na argumentech, podle nichž by § 122 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců bylo možno aplikovat pouze u cizinců, kteří, nehledě na nevykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění v důsledku podané správní žaloby, dobrovolně opustí území České republiky ve lhůtě stanovené v rozhodnutí. To však dle názoru žalobce popírá smysl a účel § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce konečně namítá také logickou rozpornost napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný uvedl, že výjezdní příkazy sice opravňovaly žalobce k pobytu na území, ale současně pobýval na území neoprávněně z důvodu uplynutí lhůty stanovené k vycestování. Žalobce se domnívá, že výklad zákona v podání žalovaného není správný, neboť vede k závěru, že se odkladný účinek v případě rozhodnutí o správním vyhoštění vztahuje pouze na běh doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území EU a nikoliv už na běh lhůty k vycestování z území.

Žalovaný podal k žalobě jen stručné vyjádření, v němž odkazuje na obsah správního spisu a také samotné napadené rozhodnutí, které nepovažuje za vadné, nesprávné ani nezákonné.

Žalovaný připouští, že žaloba proti rozhodnutí odvolacího orgánu dle § 92 správního řádu podaná ke krajskému soudu v Ústí nad Labem měla dle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění, nicméně má za to, že nejpozději v okamžiku skončení řízení o této žalobě se stalo rozhodnutí o vyhoštění cizince čj. KRPL-118555/ČJ-2012-180022-SV ze dne 15. 4. 2013 vykonatelným. Trvá tudíž na názoru, že žalobce nevycestoval dobrovolně v době stanovené k vycestování rozhodnutím o správním vyhoštění, na čemž nic nemůže změnit ani skutečnost, že byly žalobci vydány výjezdní příkazy.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobci bylo dne 15. 4. 2013 rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, čj. KRPL-118555/ČJ-2012-180022-SV uloženo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území byla stanovena na 3 roky. Současně byla žalobci stanovena

doba k vycestování dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to do 15 dnů od nabytí právní moci zmíněného rozhodnutí.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 7. 5. 2013 odvolání, které bylo Ředitelstvím služby cizinecké policie zamítnuto jako opožděné. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce správní žalobu, o které rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 25. 10. 2013 čj. 60A 6/2013 – 29 tak, že žalobu jako nedůvodnou zamítl. Poté co ani kasační stížnost žalobce nebyla úspěšná, neboť ji Nejvyšší správní soud rozsudkem čj. 1 As 144/2013 – 46 ze dne 29. 1. 2014 zamítl, vycestoval žalobce dne 28. 3. 2014 z území České republiky a ve lhůtě stanovené výjezdním příkazem č. AKT 0117971 platným do 1. 4. 2014.

Dne 28. 4. 2014 požádal žalobce o vydání nového rozhodnutí, kterým by byla zrušena platnost rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 15. 4. 2013. Řízení o žádosti bylo rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 1. 8. 2014, čj. CPR-7116-10/1/ČJ-2014-930310-V214 zastaveno, neboť správní orgán I. stupně naznal, že žalobce nesplnil podmínku dobrovolného vycestování ve lhůtě k tomu určené rozhodnutím o správním vyhoštění a nebyly tudíž splněny podmínky pro aplikaci § 122 odst. 5 písm. b), jehož se žalobce svou žádostí domáhal. Také proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž posléze rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Podle § 122 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců může policie na žádost cizince vydat nové rozhodnutí, kterým zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, jestliže jde o cizince, který prokáže, že dobrovolně vycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, a zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění bude přiměřené vzhledem k důvodům, pro které bylo vydáno.

Právě posouzení otázky dobrovolného vycestování žalobce z území České republiky je předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným. Zatímco žalobce se domnívá, že naplnil výše zmíněnou podmínku včasného a dobrovolného vycestování i přes to, že vycestoval až na základě výjezdního příkazu platného od 3. 3. 2014 do 1. 4. 2014, žalovaná tento názor nesdílí.

Jak již bylo zmíněno, žalobci bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let, přičemž mu byla určena lhůta k vycestování do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Dle § 73 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) nestanoví-li správní řád jinak, je v právní moci rozhodnutí, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání. Obecná odvolací lhůta je stanovena § 83 správního řádu na 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pakliže zvláštní zákon nestanoví jinak. Zvláštním zákonem je v tomto případě zákon o pobytu cizinců, který právě takovou odlišnou úpravu obsahuje. Ustanovení § 169 zákona o pobytu cizinců stanoví odchylky od správního řádu, přičemž v odst. 5 určuje odvolací lhůtu proti rozhodnutí o správním vyhoštění jako 5denní ode dne oznámení rozhodnutí.

V projednávané věci je nesporné, že žalobce výše uvedenou odvolací lhůtu propásl a řádný opravný prostředek, tj. odvolání, nevyčerpal. Jelikož je správní řízení až na výjimky konstruováno jako dvoustupňové (srov. § 81 odst. 1 správního řádu), vkládá účastníkům do rukou možnost obrany proti rozhodnutím v první instanci, nejsou-li s ním spokojeni. Tuto

možnost měl a mohl využít také žalobce, přičemž včasné podané odvolání by mělo odkladný účinek, v jehož důsledku by poté rozhodnutí o správním vyhoštění nenabylo právní moci.

Tím, že tak neučinil, došlo k nabytí právní moci rozhodnutí v prvním stupni a odvolací orgán po podání opožděného opravného prostředku rozhodoval nikoliv meritorně, ale již jen s ohledem na § 92 správního řádu. Rozhodnutím podle odst. 1 citovaného ustanovení dochází k zamítnutí odvolání z důvodu jeho opožděnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně projednat. Rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost tudíž nelze považovat za součást meritorního rozhodování o správním vyhoštění, jež bylo v rámci správního řízení ukončeno marným uplynutím lhůty pro podání odvolání dne 29. 4. 2013. K totožným závěrům dospěl také Nejvyšší správní soud, který v rozsudku čj. 7 As 8/2012 – 37 ze dne 24. 8. 2012 konstatoval: „*Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, proti němuž bylo podáno opožděné nebo nepřipustné odvolání (rozklad), tak netvoří jednotu s rozhodnutím odvolacího (rozkladového) správního orgánu, jímž je odvolání směřující proti tomuto rozhodnutí zamítnuto jako opožděné nebo nepřipustné, aniž by bylo přitom rozhodnutí správního orgánu I. stupně současně potvrzováno.*“

Případný odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu dle § 92 odst. 1 správního řádu, v tomto případě nevyplývá z § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť, jak bylo výše předestřeno, nejde o rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud by byl odkladný účinek přiznán dle obecné úpravy tohoto institutu v § 73 soudního řádu správního, nevztahoval by se na prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění ale pouze a jen na rozhodnutí odvolacího správního orgánu.

S ohledem na uvedené nepřisvědčil soud ani žalobcově tvrzení, že by s opožděným odvoláním doplněným o žádost o prominutí zmeškání lhůty byl *ex lege* spojen odkladný účinek. Daný závěr nemá v zákoně žádnou oporu a je nesprávný. Za daného skutkového průběhu, kdy rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 30. 4. 2013, započal zároveň tentýž den běh lhůty k vycestování, která byla stanovena jako 15denní. Posledním dnem k dobrovolnému vycestování byl tudíž v žalobcově případě 15. květen 2013.

Podstatou lhůty pro vycestování z území je přimět cizince, aby v určité době dobrovolně opustil území. Délka této lhůty se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu zpravidla pohybuje v rozmezí 7 až 60 dnů a je stanovena s přihlédnutím k okolnostem řešeného případu. Obdobnou úpravu obsahuje i čl. 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“). Smyslem stanovení této lhůty je přimět cizince k samovolnému opuštění území členských států Evropské unie, aniž by k tomu musel být státními orgány donucován.

Právě v souvislosti s transpozicí výše uvedené návratové směrnice bylo do § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců přidáno ustanovení písm. b), jehož cílem je, aby za určitých okolností mohla být odstraněna tvrdost správního vyhoštění i u cizinců, v jejichž případě dosud neuplynula polovina doby, po kterou jim na základě rozhodnutí o správním vyhoštění nelze umožnit vstup na území. Nutnou podmínkou pro aplikaci zmíněného ustanovení je, že cizinec prokáže, že dobrovolně vycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

V posuzovaném případě došly správní orgány obou stupňů ke shodnému závěru, že žalobce danou podmínku nesplnil, neboť namísto do 15. 5. 2013 vycestoval až dne 28. 3. 2014 na základě výjezdního příkazu. Soud se těmito závěry správních orgánů ztotožňuje.

Stejně tak nelze souhlasit s žalobcem, že by napadeným rozhodnutím došlo k popření významu odkladného účinku žaloby dle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. To jak již

soud výše objasnil, na posuzovanou věc vůbec nedopadá, neboť dřívější podání žaloby ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem nesměřovalo proti meritornímu rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce se proto mylí, když namítá, že závěry žalovaného učiněné v napadeném rozhodnutí fakticky znamenají odnětí možnosti žádat o odstranění tvrdosti správního vyhoštění dle § 122 odst. 5 písm. b) u těch cizinců, kteří podají žalobu proti rozhodnutí správního orgánu. Pakliže tak cizinci učiní poté, co vyčerpali řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, není možno s žalobcem souhlasit. V projednávaném případě je však rozhodné, že žalobce bez cizího přičinění neuplatňoval svá procesní práva řádně a včas (daný závěr učinil nejprve odvolací správní orgán a jeho správnost byla potvrzena také Krajským soudem v Ústí nad Labem a posléze i Nejvyšším správním soudem), což ho v kombinaci s nevycestováním ve lhůtě k tomu určené fakticky diskvalifikovalo z možnosti domáhat se výše uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Není tedy pravdou, že by správní orgány dospěly k paušalizujícím závěrům, jak předestřel žalobce, jelikož oba vycházely především z konkrétních okolností žalobcova případu.

Soud konečně nesouhlasí ani s poslední námitkou žalobce, kdy poukazoval na údajnou logickou rozpornost napadeného rozhodnutí, v němž měl žalovaný uvést, že výjezdní příkazy sice opravňovaly žalobce k pobytu na území, ale současně pobýval na území neoprávněně z důvodu uplynutí lhůty stanovené k vycestování. Předně nutno uvést, že žalovaný zmíněnou formulaci v napadeném rozhodnutí nepoužil a ta je tak výsledkem žalobcovy desinterpretace skutečného vyjádření žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný vskutku konstatoval, že výjezdní příkazy opravňovaly žalobce k pobytu na území. S tím nelze než souhlasit s ohledem na znění § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Dále však dodal, že daná skutečnost ničeho nemění na faktu, že žalobce nevycestoval dobrovolně ve lhůtě k tomu určené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Lhůty k vycestování stanovené výjezdními příkazy původní lhůtu určenou v rozhodnutí o správním rozhodnutí nikterak neprodlužují ani nestaví a jedině její dodržení lze za daných okolností považovat za naplnění dikce § 122 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců, pro které by bylo možno přistoupit k posouzení, zda případné zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění bude přiměřené vzhledem k důvodům, pro které bylo vydáno.

Ze všech shora uvedených důvodů má soud za to, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalované žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. ledna 2015

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně